

Ana Rotea

Dosarul clopoțeilor de Crăciun

Al doilea caz al Detectivilor Aerieni

Într-o lume posibilă de altădată, într-o lume în care există clopoțe care să zâmbească și să cante, există și o naște de Crăciun, care să te ascundă și să te încânte.

„Ne pe hărții! Pe hărții! nu neștă mochii! anghelușii! Bihu!”

„Mă, în acela am flăcăciuri cu experiență primă, nu și recărcătoare, cu permanențele împingere și conștiință, și mai multe intervenții „eroice” prestează mereu.”

„Dibăre așteptă să mă ajute în Bihu și să se întâlnească în rândul lui său și să poată povesta pe cea „Detectivă Arthur” pentru că este unul dintre cei mai buni și numai buni.”

ARTHUR

CAPITOLUL 1

Atenție, cititor!

Aceasta este o nouă aventură reală, a unor copii la fel ca voi... sau, mă rog, care vă seamănă mai mult sau mai puțin. Este o aventură a micilor Detectivi Aerieni, pe care tocmai mi se cere – în mod nu foarte ceremonios, dar atât de tipic eroilor mei – să o transform într-o altă carte.

E sfârșitul vacanței de iarnă și Detectivii Aerieni se îmbulzesc la ușa mea. Dragii mei prieteni și vecini de bloc îmi povestesc detaliat și toți deodată întâmplările extraordinare care s-au petrecut înainte de Crăciun și îmi cer să le aştern pentru ei pe hârtie.

— Nu pe hârtie! Pe laptop! mă ceartă mezinul grupului, Bibi¹.

Mda, iar acum am flashbackuri cu experiența primei noastre cărți scrise, cu permanentele împungeri și contradicții, plus intervențiile „eroilor“ peste autoare, așa că nu

¹ Bibi are aproape cinci ani, este frățiorul lui Bobo și a intrat recent în rândul lumii care-l poate pronunța pe „r“. Detectivul suprem pentru el este Scooby-Doo din desenele animate, de unde și numele lui de detectiv: Scupidu.

pot să nu mă întreb de ce apelează tot la mine să le scriu cartea cea nouă.

— Nimeni altcineva nu are timp liber, îmi explică Ada¹, cu seninătate.

Profa noastră de română are teste de corectat, celălalt prof de română pe care-l cunoaștem, domnul Romanescu, se preface că nu ne mai cunoaște de când cu aventurile de astă-vară cu Dosarul Popcorn, iar părinții care s-ar mai pricpe la scris au locuri de muncă adevărate, care-i țin ocupați...

— Părinții? a pufnit Bobo². Tata a zis că, decât să scrie o carte despre aventurile noastre, mai bine curăță de var toată scara blocului. Cu unghiile!

— Deci ești singurul adult care poate scrie pentru noi, încearcă să încheie Ada discuția deloc măgulitoare pentru persoana mea. Noi nu o putem scrie, căci ne-am certă și nu face să stricăm o prietenie pentru o carte.

¹ Ada are unsprezece ani și, isteață cum e, o putem suspecta că a descoperit deja feminismul și psihologia. Este impresionată de geniul investigator al Jessicăi Fletcher, personaj feminin dintr-un serial TV, de aici și numele de detectiv pe care și l-a ales, Gesicaflecer.

² Bobo, fratele mai mare al lui Bibi, își merită pe deplin numerole de familie de Calamitate. Are unsprezece ani și nicio idee despre ingeniosul detectiv Columbo, dar îi aproximează numerole, spunându-și Bolumbo.

— Sunteți siguri că am luat în calcul toate variantele? lî se adresează șeful echipei, Teo¹, ieșind, din păcate, din tăcerea lui, pentru care îi eram recunoscătoare – chiar îi eram. Să nu ne grăbim, alegerea autorului este o decizie importantă totuși. Să evaluăm cu atenție maximă...

— Nu vreți voi să evaluați în altă parte, cu tot cu atenția voastră maximă, cine va fi autorul de data aceasta?

— Adică unde în altă parte? susură dulce Bibi cel mic.

— Adică undeva nu sub ochii mei, nu de față cu mine, pentru că, știți voi, aud totul.

— Pe bune? se minunează prefăcut Bobo. Credeam că auzul slăbește de la o vârstă.

Hm. Să nu-l credeți, Bobo e un calomniator, eu nu sunt CHIAR atât de bătrână.

— Nu plecăm, căci aici este și Sherlock², spune Ada mângâindu-l pe câinele-detectiv care se gudură printre noi, încântat de atenția primită. Hai, băieți, să o lăsăm tot

¹ Teo are doisprezece ani și, de când a format echipa Detectivilor Aerieni, este șeful crizat și mereu contestat al acesteia. Poartă, în aventurile detectivistice, numele unui ireproșabil detectiv creat de romancierul Raymond Chandler, spunându-și Marlău.

² Sherlock este câinele meu, minunatul beagle în vârstă de unsprezece ani, purtând, atât de binemeritat, numele celui mai faimos detectiv din literatură și de pe ecrane, Sherlock Holmes.

pe ea să scrie cartea noastră. Ni l-a lăsat pe Sherlock să ne ajute și măcar ne știe condițiile, lucrează ieftin...

— Vai, dar ce nu fac eu pentru niște caramele... Tot cu caramele plătiți?

— N-a spus nimeni nimic de caramele, mă atenționează Teo grăbit. Plata pentru scrierea cărții se va face, de data aceasta în clopoței. Câte un clopoțel la fiecare cinci pagini scrise, aşa că scrie mult, că e în avantajul tău.

— Stați, ce?! Clopoței?! Ce să fac eu cu atâția clopoței?

— O grămadă de chestii, îmi explică Bibi brusc exaltat. Suni din ei, îi aranjezi pe mărimi, te uiți la ei, ăăă... suni din ei...

— Treaba ta ce faci cu ei, îl întrerupe frate-său. Nu ne privește cum îi folosești, atâta timp cât nu îi risipești pe prostii – aşa ne zice tata când ne dă bani.

— Bani, da, aş înțelege, dar clopoței?! Nu cred că îmi convine această metodă de plată!

Din jur îmi răspunde doar tăcerea copiilor, care nu înțeleg problema mea, dar cărora le e clar că am cel puțin o problemă: la cap. Încep să mă simt strivită sub privirile a patru, ba chiar cinci perechi de ochi rotunzi, dacă-l numărăm și pe Sherlock, care e de partea lor – cam atât despre loialitatea canină. E atât de liniște, că s-ar auzi greierii, de n-ar fi iarnă.

— În fine, cedează! Vă scriu a doua carte pe clopoței! Dar aștept și niște mulțumiri de data asta!

— Poți să treci odată la scris? mă întrerup detectivii în același stil amabil. Dar nu mai vorbi atât de mult despre tine când scrii. Pe bune, ești plăcăsitoare! Și folosește propoziții mai scurte, că uneori ne trebuie rezumat la propozițiile tale. Și nu cumva să bagi cuvinte greoaie, prețioase, de umplutură! Copiii sunt mai direcți, pe cine crezi că impresionezi?

Mda... iar acum, la cererea clienților, am să mă retrag, dorindu-vă o lectură frumoasă!

CAPITOLUL 2

Chestionar de iarnă

La școală, cândva, pe la începutul unei ore de limba română, copiii au primit câte un chestionar din partea primăriei orașului, la care erau rugați să răspundă...

— Nu aveți voie să ne dați test neanunțat! a sărit Bobo revoltat în picioare.

— Dragul meu, nu este un test, ci un chestionar! 1-a liniștit doamna profesoară de limba română Mioara Minulescu sau MIMI, cum o alintau, nepermis, elevii.

— Ce inventie mai este și asta? a rămas Bobo circum-spect, împotrivindu-se profesoarei care încerca să-l reașeze în bancă apăsându-l pe umeri. Văd că are întrebări la care trebuie să răspundem! Nu vă merge cu noi, să știți! Ce? Credeți că dacă îi schimbați numele nu ne prindem că e test?

— Bobo dragă, ia loc în bancă să îți explic! 1-a rugat micuța profesoară, care se lăsase să atârne cu toată greutatea de umerii lui Bobo pentru a-l face să se aşeze și se îmbujorase teribil de la efort. Chestionarul nu este un test, ci un set de întrebări pentru a vă afla opiniile privind petrecerea timpului liber iarna...

— Nu accept să răspund la întrebări personale! a rămas Bobo în picioare.

— Dar sunt doar nouă întrebări, a pledat slab profesoara, renunțând să mai încerce să-l aşeze forțat pe Bobo în bancă și tamponându-și fruntea transpirată.

— Aha, câte un punct pentru fiecare întrebare și un altul din oficiu! a tunat Bobo. Și mai spuneți că nu e test!

— Dar nu primiți note pentru chestionar! a insistat, salvator, Mioara Minulescu.

— Jurați-vă că nu ne notați, a lăsat-o Bobo mai moale. Nu putem avea încredere în dumneavastră, dumneavoastră fiind...

Profesoara și-a potrivit ochelarii pe nas, așteptându-l temătoare pe Bobo să-și găsească cuvintele.

— ...dumneavastră fiind... cadru didactic! Nu ne putem încrăni în dumneavastră, noi fiind...

Doamna de română a oftat, așteptându-l din nou.

— ...elevi! Asta e. Noi fiind elevi.

După această neașteptată opozиie, elevii din clasa lui Bobo, dar și cei din întreaga școală, de altfel, au răspuns la chestionar, iar răspunsurile arătau, în mare, cam așa:

1. Consideri că ai suficient timp liber?

- *Da' de unde?*
- *Nu mă face să plâng*
- *Uneori uit ce e aia timp liber!!!*